

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/195/2019
Identifikačné číslo spisu: 6110208018
Dátum vydania rozhodnutia: 25.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6110208018.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Trendex s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Zvolenská cesta 14, IČO: 31 592 465, zastúpenej advokátskou kanceláriou Lion Law Partners, s. r. o., so sídlom v Banskej Bystrici, Komenského 14A, IČO: 36 862 461, proti žalovanému Mestu Banská Bystrica, so sídlom v Banskej Bystrici, Československej armády 26, IČO: 00 313 271, za účasti intervenienta na strane žalovanej KOMUNÁLNEJ poisťovne, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefánikova 17, IČO: 31 595 545, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Miroslav Maďar, s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Horná 26, IČO: 36 868 299, o náhradu škody a ušlého zisku, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 13 C 64/210, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. decembra 2018 sp. zn. 17 Co 100/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 18. októbra 2016 č. k. 13 C 64/2010 - 626 I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 2 168,82 eur od 7. apríla. 2010 do 29. júna 2015 v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia; II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol; III. žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 489, § 517 ods. 2, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 10, § 14 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z.z.“) uviedol, že žalobkyňa sa voči žalovanému domáhala zaplata sumy 124.036,31 eur s príslušenstvom, z titulu vzniknutej škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., pozostávajúcej zo skutočnej škody a ušlého zisku z titulu nesprávneho úradného postupu žalovaného, pričom výšku ušlého zisku vyčíslila v sume 114.727,49 eur znaleckým posudkom č. 20/2009 vypracovaným znaleckou organizáciou TACOMA Consulting s. r. o. zo 17. augusta 2009 a suma

7.140,- eur predstavovala poplatok za spracovanie znaleckého posudku. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa podala návrh na predbežné prerokovanie uplatneného nároku na náhradu škody u žalovaného 6. októbra 2009 a zákonná 6-mesačná lehota určená na predbežné prerokovanie nároku a jeho prípadné uspokojenie uplynula 6. apríla 2010, ktorej márnym uplynutím sa žalovaný ako dlžník zo zodpovednostného právneho vzťahu dostal do omeškania, preto súd prvej inštancie priznal žalobkyni príslušenstvo vo výške 9 % ročného úroku z omeškania od 7. apríla 2010 až do 29. júna 2015, kedy došlo k úhrade náhrady škody vo výške 2.168,82 eur zo strany žalovaného. Súd prvej inštancie mal ďalej za preukázané, že v rámci svojho podnikateľského zámeru žalobkyňa na svoju žiadosť dostala od orgánov žalovaného pred začatím stavebného konania niekoľkokrát uistenie o tom, že jej podnikateľský zámer spočívajúci v stavbe hromadných garáží na území Mesta Banská Bystrica je v súlade s územnoplánovacou dokumentáciou, pričom táto skutočnosť sa neskôr ukázala ako nepravdivá, čo viedlo aj k zamietnutiu jej návrhu na umiestnenie stavby v rámci stavebného konania. Takýto postup žalovaného považoval súd prvej inštancie za nesprávny úradný postup jeho orgánov. Na základe takto preukázaných skutkových a právnych záverov potom súd prvej inštancie skúmal, či v danom prípade zo strany žalobkyne došlo k preukázaniu ušlého zisku ako jednej z foriem náhrady škody a dospel k záveru, že v situácii, kedy pred škodnou udalosťou s činnosťou podnikateľského zámeru žalobkyne sa síce začalo, avšak len vo fáze zhromažďovania potrebných listín na získanie príslušných stavebných povolení, čo v danom prípade predstavovala skutočnú škodu, ktorú si žalobkyňa v konaní uplatnila a táto jej bola aj bola priznaná vo výške 2.168,82 eur v poradí prvým rozsudkom súdu prvej inštancie zo 7. júna 2012 č. k. 13 C 64/2010 - 396 v spojení s v poradí prvým rozsudkom odvolacieho súdu z 28. mája 2015 sp. zn. 17 Co 246/2012. Ako súd prvej inštancie konštatoval, žalobkyňou vyčíslená škoda - ušlý zisk v celkovom rozsahu 114.727,49 eur, preukazovaná znaleckým posudkom, bola len hypotetická a predpokladala absolútny úspech pri realizácii zamýšľaného stavebného zámeru, pričom vo fáze, kedy sa stavebné konanie ani nezačalo, v rozhodovaní o umiestnení stavby bol návrh žalobkyne zamietnutý a predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť preto nemožno uvažovať o priamom a bezprostrednom vzťahu príčiny a následku medzi nesprávnym úradným postupom žalovaného a zamýšľaným stavebným zámerom žalobkyne. Preto súd prvej inštancie uzavrel, nielen, že nedošlo k preukázaniu výšky škody, ale zároveň v danom prípade absentoval aj prvok bezprostrednosti a priamosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou s tým, že k nesprávnemu úradnému postupu žalovaného došlo v čase pred začatím stavebného konania, ktoré nie je v priamom a bezprostrednom vzťahu príčiny a následku vo vzťahu k úplnej realizácii zamýšľaného podnikateľského zámeru žalobkyne. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne v poradí druhým rozsudkom z 28. decembra 2018 sp. zn. 17 Co 100/2017 rozsudok súdu prvej inštancie I. vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol (II. výrok), podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil; II. v závislom výroku o trovách konania (III. výrok) podľa § 389 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p. zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a na zdôraznenie jeho správnosti dodal, že ušlý zisk je stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, avšak len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného je s ohľadom na existenciu okolností toho, ktorého konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná až blížiac sa istote. Nárok poškodeného na ušlý zisk preto nemôže založiť znalecký posudok, ale len preukázanie predpokladov vzniku nároku na náhradu škody, t. j. dokazuje sa pravdepodobnosť dosiahnutia ušlého zisku poškodeného v danom čase a podľa miery dokázanej pravdepodobnosti, na základe ktorej je potom možné urobiť záver o tom, či by za daných okolností bol žalovaný ušlý zisk aj reálnym a nie iba „fikciou“. Znalec sa v danom prípade nevyjadroval k otázkam fázy realizácie podnikateľského zámeru u žalobkyne, vychádzal výhradne z údajov poskytnutých žalobkyňou, z predpokladu voľných peňažných prostriedkov bez ďalšieho overenia správnosti údajov, teda z ideálneho stavu, t. j. bez zdržania, omeškania, problémami s odkúpením pozemkov, dodávkami. Ako odvolací súd ďalej uviedol, žalobkyňa nepreukázala existenciu podmienok náhrady hypotetického ušlého zisku, ktorými je skutočnosť, že musí ísť o zisk dosahovaný spravidla štatisticky dokázaný, zisk dosahovaný v určitom okruhu, oblasti podnikania, v ktorom je poškodený

aktívny, alebo v ktorom chcel začať aktivitu, od zisku by sa mala odpočítať časť zisku na korekciu konkurenčných vplyvov a tiež musí byť splnený predpoklad, a to existencia podmienok obdobných. Preto odvolací súd v tejto súvislosti uzavrel, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k existencii ušlého zisku, pretože nepreukázala, že by pri predpoklade chode vecí dosiahla tvrdený zisk, ktorý je aj podľa názoru odvolacieho súdu hypotetický a nereálny. Ohľadne výroku o náhrade trov konania odvolací súd konštatoval že súd prvej inštancie doposiaľ nerozhodol o nároku na náhradu trov konania pôvodne žalovaného 2/ (Slovenskej republiky, za ktorú koná Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR) a intervenienta na strane žalovaného (pôvodne žalovaného 1/), pričom súd prvej inštancie sa nevysporiadal ani s náhradou trov (pôvodného) odvolacieho konania vedeného na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 17 Co 246/2012. Záverom odvolací súd s poukazom na § 367 ods. 2 C.s.p. konštatoval že odvolaním nenapadnutý I. výrok súdu prvej inštancie zostal nedotknutý.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v časti jeho potvrdzujúceho I. výroku podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.) a zároveň napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.). Ako dovolateľka uviedla, rozhodnutie odvolacieho súdu porušuje princíp rovnosti strán sporu, je svojvoľné prekvapivé a nevysporadúva sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, preto je aj nedostatočne odôvodnené. V tejto súvislosti dovolateľka namietala, že ani v opravnom konaní nebolo odvolacím súdom reflektované na jej argumentáciu obsiahnutú v odvolacích námietkach. Ďalej dovolateľka namietala nedostatočné zistenie skutkového stavu, keď oba súdy nižších inštancií neakceptovali ňou predložený znalecký posudok ohľadne vyčíslenia ušlého zisku, ktorého neprípustenie riadne nezdôvodnili. Žalobkyňa zároveň rozhodnutiu odvolacieho súdu vytýkala, že spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pri ktorom sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pretože podľa jej názoru bolo o (ne)existencii a/ vzniku škody - ušlého zisku v sume 114.747,49 eur ako stratou očakávaného prínosu spôsobeného nesprávnym úradným postupom a b/ príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou - ušlým ziskom a medzi nesprávnym úradným postupom žalovaného rozhodnuté nesprávne, keď ich existenciu súdy nepovažovali za preukázanú. Poukázala na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, najmä sp. zn. 5 Cdo 195/2005, 1 Cdo 76/2008, 4 Cdo 319/2008, 2 Cdo 198/2007, 4 M Cdo 23/2008, 5 M Cdo 5/2015, R 21/1992 či 8 Cdo 112/2017. Bola názoru, že v konaní preukázala existenciu ušlého zisku ako aj príčinnej súvislosti medzi ušlým ziskom a nesprávnym úradným postupom, a to v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, od ktorej sa však súdy nižších inštancií odklonili. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolateľka navrhla rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu plne stotožnil so závermi súdov nižších inštancií a zdôraznil, že jeho stanoviská pred začatím stavebného konania nemôžu vyvolávať právne účinky vo vzťahu k neskoršiemu stavebnému konaniu, pričom podnikateľský zámer mohla žalobkyňa realizovať predovšetkým na základe vyhovujúceho rozhodnutia vydaného v stavebnom konaní. Na základe uvedeného navrhol dovolanie žalobkyne odmietnuť.

5. Intervenient na strane žalovaného sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu zhodne so žalovaným stotožnil so závermi súdov nižších inštancií a konštatoval, že neuskutočnenie zamýšľaného podnikateľského zámeru žalobkyne nemôže znamenať vznik ušlého zisku, pretože žalobkyňa nepreukázala, že by ním v predmetnom spore uplatnený nárok aj reálne dosiahla nebyť nesprávneho úradného postupu žalovaného. Na základe uvedeného navrhol dovolanie žalobkyne zamietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

8. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Žalobkyňa vyvodzujúc svoje dovolanie z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietala odôvodnenie, nepreskúmateľnosť a prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj porušenie princípu rovnosti strán sporu a nedostatočné zistenie skutkového stavu nezohľadnením ňou predloženého dôkazu (znaleckého posudku).

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princíпов. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

15. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

16. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

17. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

18. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vyporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že žalobkyňa nepreukázala existenciu okolností smerujúcich ku konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia jej majetku - úšlého zisku, t. j. miery dokázanej pravdepodobnosti dosiahnutia úšlého zisku, a zároveň nepreukázala ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a prípadnou vzniknutou škodou, keďže k nesprávnemu úradnému postupu žalovaného došlo v čase pred začatím stavebného konania, ktoré nie je v priamom a bezprostrednom vzťahu príčiny a následku vo vzťahu k úplnej realizácii zamýšľaného podnikateľského zámeru žalobkyne. Zároveň odvolací súd ohľadne žalobkyňou predloženého znaleckého posudku dodal, že tento znalecký posudok nepreukazuje existenciu podmienok náhrady hypotetického úšlého zisku, t. j. musí ísť o spravidla štatisticky dokázaný dosahovaný zisk, nakoľko sa nevyjadroval k otázkam fázy realizácie podnikateľského zámeru u žalobkyne, ale vychádzal výhradne z údajov poskytnutých žalobkyňou, z predpokladu voľných peňažných prostriedkov bez ďalšieho overenia správnosti údajov, teda z ideálneho stavu. Z uvedeného je teda celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Takisto samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

19. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu vecí. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 C.s.p., v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

20. Žalobkyňa namietala, že odvolací súd vyvodil voči nej nesprávne dôsledky neunesenia dôkazného bremena v otázke existencie ušlého zisku a príčinnej súvislosti medzi prípadným ušlým ziskom a nesprávnym úradným postupom.

21. S uvedeným názorom žalobkyne však nemožno súhlasiť, pretože je v priamom rozpore s teóriou dôkazného bremena v kontradiktórnom civilnom súdnom konaní. Základnou povinnosťou žalobcu v civilnom súdnom konaní je povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť (podľa doterajších ustanovení § 132 ods. 1, 2 a 3, § 185 ods. 1 C.s.p.). Žalobca je nielen povinný tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých svoj nárok odvodzuje a ktoré sú určené obsahom hmotnoprávnej normy, ale je zároveň povinný označiť a predložiť súdu dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Treba zdôrazniť, že obsah dôkaznej povinnosti, ako povinnosti označiť a predložiť dôkazy, nie je totožný s pojmom dôkazného bremena. Dôkazné bremeno predstavuje súhrn pravidiel umožňujúcich súdu rozhodnúť vo veci, ak nastane stav tzv. objektívnej neistoty nazývaný aj „non liquet“ („nie je jasné“), ktorý nedovoľuje súdu rozhodnúť v súlade s hmotnoprávnym stavom, pretože výsledky vykonaného dokazovania nedávajú súdu podklad pre prijatie záveru či už o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdení strany sporu, prípadne je tento stav dôsledkom nepredloženia dôkazov alebo situáciou, kedy sa strana sporu dostáva do dôkaznej núdze (porovnaj Karel Svoboda, Dokazování, str. 37 a nasl.). Ide v podstate o procesnú zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech (Macur Jozef, Dukazní břemeno v civilním soudním řízení, 1. vydání, Brno, Masarykova Univerzita v Brně, 1995). Pokiaľ ale súd na základe vykonaných dôkazov zistí skutkový stav a v rámci voľnej úvahy dospeje k záveru o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdení strany v spore, rozhodne vo veci samej na základe zisteného skutkového stavu, t. j. neuplatnia sa pravidlá dôkazného bremena.

22. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena vyplývajú zo samotného rozdelenia dôkazného bremena medzi stranami v spore, ktoré vychádza z teórie preukazovania skutočností právo zakladajúcich. Každá strana tvrdí a dokazuje tie skutkové okolnosti, z ktorých jej právo vyplýva a protistrana naopak tvrdí a dokazuje skutočnosti, ktoré toto právo vylučujú alebo zabraňujú jeho uplatniteľnosti. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena sa potom riadia jednoduchým pravidlom neúspechu v spore stíhajúcim tú stranu, ktorá bola zodpovedná za preukázanie práva v jej prospech. Pokiaľ teda žalobca v konaní nepreukáže pravdivosť ale ani nepravdivosť skutočností svedčiacich o existencii jeho hmotnoprávneho nároku, súd nemôže rozhodnúť na základe ľubovôle, ale len cestou aplikácie princípov dôkazného bremena, t. j. žalobu zamietne pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom. Ako už bolo uvedené, nie je povinnosťou žalovaného tvrdiť ani dokazovať skutočnosti, z ktorých žalobca svoje právo odvodzuje, t. j. nezaťažuje ho v tomto smere dôkazné bremeno, a preto mu neunesenie dôkazného bremena žalobcom nemôže byť na ujmu.

23. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky

otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

24. Dovolateľka namieta, že súd porušil zásadu rovnosti strán. K tomu dovolací súd uvádza, že strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (článok 6 C.s.p.). Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukoľvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (m. m. PL. ÚS 43/95). O tom, ako v tom ktorom prípade prebiehalo civilné sporové konanie, usudzuje dovolací súd na podklade spisu (pozri napr. 3 Cdo 321/2015, 3 Cdo 888/2015, 3 Cdo 156/2016, 3 Cdo 90/2017). V danom prípade dovolací súd musí konštatovať, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súdy porušili zásadu rovnosti procesných strán. Súd prvej inštancie i odvolací súd vytvorili obom procesným stranám rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam protistrany. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

25. V súvislosti s uvedenou námietkou žalobkyne o prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že o tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné. V danom prípade odvolací súd prvým výrokom potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti druhého (zamietajúceho) výroku ako vecne správne. Z obsahu spisu vyplýva, že súdy nižších inštancií zhodne tvrdili, že žalobkyňa nepreukázala dôvodnosť svojej žaloby v časti náhrady ušlého zisku, preto je uvedené dovolanie v tejto časti považované dovolacím súdom za nedôvodné.

26. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

27. Žalobkyňa ďalej vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

28. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 C.s.p. môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

29. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., je charakteristický „odklon“ jej

riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do tohto pojmu predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Jeho súčasťou je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili.

30. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

31. V súvislosti s argumentáciou, že jej dovolanie je prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., dovolateľka uviedla, že v konaní preukázala existenciu ušlého zisku ako aj príčinnej súvislosti medzi ušlým ziskom a nesprávnym úradným postupom, a to v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, od ktorej sa však súde nižších inštancií odklonili, keď ich existenciu súde nepovažovali za preukázanú. Dovolateľka odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu dôvodila poukazom na viaceré rozhodnutia dovolacieho súdu, najmä sp. zn. 5 Cdo 195/2005, 1 Cdo 76/2008, 4 Cdo 319/2008, 2 Cdo 198/2007, 4 M Cdo 23/2008, 5 M Cdo 5/2015, R 21/1992 či 8 Cdo 112/2017.

32. Z týchto dôvodov posudzoval odvolací súd opodstatnenosť dovolacej argumentácie žalobkyne len vo vzájomnej interakcii „právnych“ otázok riešených odvolacím súdom a „právnych“ otázok riešených v rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré uviedla v dovolaní. Na podstatné závery týchto rozhodnutí poukazuje odvolací súd v bodoch 33. a 34. tohto uznesenia.

33. Podľa názoru najvyššieho súdu vyjadreného v rozhodnutí sp. zn. 4 M Cdo 23/2008 sa rozlišujú dva druhy škody, a to skutočná škoda a ušlý zisk. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), je ujmu spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu (škodná udalosť), teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel. Z uvedených charakteristík pojmov škoda, skutočná škoda a ušlý zisk je zrejmé, že ide o ujmu už nastalú (vzniklú) a nie o ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti. Skutočnú škodu ani ušlý zisk preto nemožno priznať do budúcnosti ako ujmu, ktorá ešte len prípadne vznikne. Na rozdiel od niektorých nárokov odškodňovaných v súvislosti so škodu na zdraví Občiansky zákonník neumožňuje priznanie ušlého zisku ani ako renty do budúcnosti, teda ako opakujúce sa plnenie s možnosťou zmeny rozsudku v závislosti od zmeny pomerov. Okrem toho vzhľadom na to, že vznik škody (skutočnej aj ušlého zisku) je jedným zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu, je nevyhnutné, aby tento predpoklad bol splnený najneskôr v dobe, kedy súd o nároku na náhradu škody rozhoduje (§ 217 ods. 1 C.s.p.). Obdobne na uvedenom zotrúva odvolací súd aj v rozhodnutí sp. zn. 5 M Cdo 5/2015, 5 Cdo 195/2015 či 4 Cdo 319/2008.

34. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 76/2008 konštatuje, že príčinná súvislosť javí sa

vzťahom príčiny a výsledku, ktorý je daný vtedy, ak je daná skutočnosť v takom vzťahu k inej skutočnosti, že podľa všeobecnej skúsenosti, resp. odborných znalostí je treba ju pokladať za príčinu druhej, a túto za jej výsledok. Otázku danosti príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a určitou ujmom treba riešiť na základe skúmania konkrétnych zistení; tento vzťah musí byť však bezprostredný, nie sprostredkovaný.

35. Z porovnania právnych záverov ohľadne neunesenia dôkazného bremena o existencii škody a ušlého zisku ako aj o existencii príčinnej súvislosti medzi prípadnou škodou a nesprávnym úradným postupom žalobkyňou, na ktorých v napadnutom rozsudku založil svoje rozhodnutie odvolací súd, s podstatou záverov najvyššieho súdu, ktoré vyjadril v rozhodnutiach uvedených v bodoch 33. a 34., nevyplýva, že by v preskúmvanej veci - v právnych otázkach, ktorých sa týkajú tieto rozhodnutia - došlo zo strany odvolacieho súdu k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

36. V danom prípade rozhodnutie stavebného úradu z 24. augusta 2007 sp. zn. ÚR 8095/2007-MA, ktorým žalovaný zamietol návrh na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby z dôvodu, že umiestnenie stavby je v rozpore s územným plánom mesta (ÚPN - A Banská Bystrica), bolo zrušené rozhodnutím Krajského stavebného úradu z 25. januára 2008 sp. zn. KSÚBB-2008-61/115-1:OŠSS,Kl. a vo veci bolo vydané nové rozhodnutie stavebného úradu o zamietnutí umiestnenia navrhovanej stavby z 24. novembra 2008 sp. zn. ÚR 8059/2007-MA, ktoré nadobudlo právoplatnosť 29. decembra 2008, pričom dôvodom na takéto opätovné rozhodnutie bolo zistenie, že umiestnenie stavby je (stále) v rozpore s doteraz platným ÚPN - A Banská Bystrica. Voči ostatne menovanému rozhodnutiu žalobkyňa však opravný prostriedok nepodala. Obe rozhodnutia stavebného úradu vychádzali z objektívneho skutkového stavu, a to, že umiestnenie žalobkyňou zamýšľanej stavby je v rozpore s platným ÚPN - A Banská Bystrica. Preto rozhodnutie stavebného úradu ÚR 8095/2007-MA z 24. augusta 2007 nemôže byť tou príčinou, ktorej priamy a bezprostredný (teda ničím neprerušovaný) následok bolo objektívne zastavenie v ďalších krokoch zamýšľaného stavebného zámeru žalobcu. Pokiaľ však k nesprávnemu úradnému postupu žalovaného došlo v čase pred začatím stavebného konania, ako to konštatovali sudy nižších inšancií, ani tento nie je v priamom a bezprostrednom vzťahu príčiny a následku vo vzťahu k úplnej realizácii zamýšľaného podnikateľského zámeru žalobkyne, nakoľko stanoviská žalovaného boli nezáväzná, a teda nulitné vo vzťahu k následnému rozhodovaniu v stavebnom konaní. Za skutkového stavu, keď neboli dané zákonné predpoklady na legálne začatie stavebnej činnosti, stavba ako vec neexistovala, preto nie je možné uvažovať nad stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku žalobkyne, nakoľko s takouto vecou nemohla žalobkyňa disponovať, užívať ju a brať z nej úžitky, neexistovali ani zmluvné vzťahy vtahujúce sa k tejto ešte neexistujúcej stavbe. V neposlednom rade dovolací súd poznamenáva, že žalovaný na vlastné náklady zabezpečil zmenu územného plánu pre dotknutú lokalitu (ÚPN - A Banská Bystrica), ktorej zmeny a doplnky boli schválené 31. marca 2010, a sú tak odstránené všetky zákonné prekážky, ktoré by bránili vydaniu nového rozhodnutia o umiestnenie zamýšľanej stavby.

37. Na základe teoretických úvah uvedených v bodoch 21. a 22. je potom nutné uzavrieť, že námietka žalobkyne nebola dôvodná a odvolací súd rozhodol správne, keď pre neunesenie dôkazného bremena o existencii škody a ušlého zisku ako aj o existencii príčinnej súvislosti medzi prípadnou škodou a nesprávnym úradným postupom žalobkyňou, žalobu zamietol. V sporoch o náhradu škody voči územnej samospráve za škodu spôsobnú pri výkone samosprávy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. bola žalobkyňa ako poškodená tá, ktorá odvodzovala svoje nároky od existencie jednotlivých predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, preto bola povinná ich aj preukázať. Ak žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu všetkých hmotnoprávných predpokladov zakladajúcich zodpovednosť orgánu územnej samosprávy za škodu spôsobnú pri výkone samosprávy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. vrátane existencie ušlého zisku, z ktorého titulu svoje právo na náhradu škody odvodzovala, nemohla byť v spore úspešná. Preto možno uzavrieť, že nedošlo k odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a žalobkyňa v tejto časti dovolania nedôvodne tvrdí, že jej dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

38. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

39. Žalovaný a intervenient na strane žalovaného boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol im nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

40. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania pomerom 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.